

27.12.1962

Moje první Vánoce bez kapra a bramborového salátu. Jednou jedinkrát jsem vánoční svátky netrávil doma s rodiči. Tehdy jsem byl na vojně a nedostal opušťák, ale měli jsme v kasárnách aspoň nazdobený stromeček a k večeři filé se salátem.

Jsem stále v Zhengzhou, kde máme hodně práce a měření. Nevím, jak dlouho v Číně ještě zůstanu, ale bydlet a žít v tak vzdálené a odlišné zemi, kde Vánoce nemají žádnou tradici bych nechtěl. Čínský stát Vánoce neuznává. 25. a 26. 12. jsou normální pracovní dny. Kristův příchod neoficiálně, soukromě a tajně slaví jen vyznavači křesťanství.

Není jednoduché tady žít, zvykat si a učit se nové věci. Měl a stále ještě někdy mám problém v Číně nakupovat potraviny a vůbec se stravovat. Žádné rohlíky, jogurty a české buchty. Suroviny čínské kuchyně jsou velmi rozmanité, pro cizince často překvapující, fantastické či dokonce nechutné až děsivé. Připravují se tu pokrmy z masa a vnitřností téměř všech druhů živočichů. Přísloví říká, že snědí všechno čtyřnohé kromě stolu, všechno létající kromě papírového draka a všechno plovoucí kromě člunu. Mnohdy si ze mě dělal Li-Shan legraci, ale pak mě poučil, podle čeho a jak si jídlo vybírat.

Hodně jsem pohubl, protože žádné jídlo se nepodobá ani nechutná jako knedlo vepřo zelo od maminky. Samá rýže, nudle, když knedle tak z rýžové mouky, zelenina a maso nakrájené na nudličky nebo kostky a dochucené různě barevnými přísadami, že většinou nevíte co pozříte. A to ještě jíst hůlkama.

První svátek vánoční jsem prožil v místní podzemní církvi, kde jsem se minulý měsíc zúčastnil Večeře Páně. Od té doby jsem ji navštívil čtyřikrát, dvakrát jsem dokonce vedl biblickou hodinu. Vždycky si dávám pozor, jestli mě někdo nesleduje. Společně jsme oslavili narození Ježíše, zpívali vánoční koledy a písně. Po bohoslužbě jsem ještě dlouho vyprávěl, jak se slaví Vánoce v Československu a jak to u nás vlastně vypadá a podělil se o vánoční cukroví, které mi sem poslala mamka.

Dlouho jsem se necítil tak spokojený a šťastný. I když jsme každý z jiného kontinentu, nepřipadám si jako cizinec. Víím, kam patřím - do Boží rodiny, pevného společenství stejně smýšlejících lidí, kteří si vzájemně pomáhají a jsou si oporou v dobrém i zlém. Uvědomil jsem si, že církev je tělo a ne budova, je to organismus a ne organizace. A aby údy těla fungovaly a plnily funkci, pro kterou byly stvořeny, musí být s tělem propojeny. Tělem jsme společně, nikoli odděleně. Tak jak to píše apoštol Pavel v listech Římanům, 12. kapitole, 4. - 5. verši: „Jako je v jednom těle mnoho údů a nemají všechny stejný úkol, tak i my ač je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu a jeden druhému sloužíme jako jednotlivé údy.“